

A hand with red-painted nails, wearing a white fur-trimmed Santa hat, holds a red heart-shaped Christmas ornament by a gold chain. The background is green with white stars and a white, textured pattern resembling snow or pine needles.

HOW MY NEIGHBOR STOLE CHRISTMAS

a szomszédom a grincs

„Le ne hagyd a karácsonyi listádról, tökéletes arra,
hogy meghozza a karácsonyi hangulatot.”

– Amanda, amazon.com

*fine
selection*

M E G H A N Q U I N N

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

MEGHAN QUINN

HOW MY
NEIGHBOR
STOLE
CHRISTMAS



a szomszédom a grincs

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

BEVEZETŐ

*Kringletown minden lakosa
odavolt a karácsonyért.
De a Whistler Lane-i Cole Black
utált minden füzért.*

*Így visszavonult odújába
az ünnepek alatt.
Senki nem tudta, miért, tán a dalok miatt?*

*Martha szerint azért volt ilyen,
mert biztosan magányos.
Mae szerint az volt a vágya,
hogy ő legyen a falu Mikulása.*

*De az igazi ok egy valóban szomorú történet.
Tizennyolc volt, mikor anya és apa
nem húzta be időben a vészféket.*

Mindegy, mi az ok, a magány
vagy a barátnő hiánya,
mindig magában tölti a
karácsonyt, mindenkit utálva.

Kibámul az ablakon,
örökké ráncolva homlokát,
míg mindenki vidáman díszíti
a falu összes oszlopát.

A többi lakos énekel,
vidáman odaint neki.
De Cole csak fintorog, mert
teljesen előnti a depi.

Nem kell neki dísz vagy süti,
sem karácsonyfa.
Másnap december elseje,
tudja, mi várja.

Felkel a falu, éjjel
esett a hó.
Csillognak a gömbdíszek,
kedves minden szó.

Mert nemsokára zengenek
az ünnepi harangok,
és karácsonyi versenyre kelnek
a lakosok.

Cole Blacket ez mind teljesen hidegen hagyja.
Szerinte a verseny ostoba, sőt mihaszna.

„Kit érdekel, ki ünnepli
leginkább a karácsonyt?”
De nem látja előre a másnapi iszonyt.

Ablakából megpillantja
a szomszédba érkezőt.
Ismerős a vörös haj,
főhősünk bosszúra éhező.

„Mit keres itt? Mégis miért jönne vissza?
Csak nem karácsonyozik itt ez a fruska!”

De táskái magas kupacban
állnak a behajtón,
Hosszan marad; akárcsak egy elvonón.

De miért? Hiszen tíz éve nem járt erre!
Talán mégis elmegy jövő hét kedden?

Meg kell tudnia az okot, el kell üldöznie
még karácsony előtt
jó sok mérföldnyire!

ELSŐ FEJEZET

STOREE

– UTÁLOM, HOGY MINDIG MEGKEMÉNYEDIK a bimbóm ebben a hidegben! – panaszkodom. Betuszkolom a kesztyűs kezem a zsebembe, közben szemügyre veszem a hősipkás hegycúcsokat körülöttünk.

A nővérem, Taran, rám pillant a vállá fölött, és drámaian forgatja a szemét.

– Majdnem három fok van, ez nem olyan vészes decemberben és háromezer méter magasan.

– Nem olyan vészes?! – Nemhogy vészes, egyenesen halálos. – Akkor hálát adhatok a globális felmelegedésért. Nélküle már lefagyott volna a mellem a helyéről!

Taran kihúzza magát, mindkét kezében egy-egy sporttáska.

– Ne viccelj a felmelegedéssel!

Hátat fordít, és elindul Cindy nénikénk rózsaszín viktoriánus háza felé.

Ha ennyiből nem esett volna le, Taran elég ideges személyiség. Mivel ő az idősebb, merev, ingerlékeny, néha egyenesen szigorú tud

lenni. Mindig épp valami problémát old meg, mindig panaszkodik valamiről, és szerinte a mi családjunkban soha semmi nem sikerül úgy, ahogy kéne.

Így történt, hogy december elején felpakoltunk öt táskát, és elutaztunk Coloradóba, Kringletownba.

Nem, nem ez a szülővárosunk.

Nem, nem szívesen látogatok ide télen. Az én szervezetem a kaliforniai meleg után áhítozik.

És nem, nem vagyok oda az ötlettől, hogy a karácsonyt a morcos, jól nevelt, kioktató nővéremmel töltssem.

Szeretem, de nagyon ért hozzá, hogyan ölje ki az emberből az örömet.

Sajnos Cindy néni nemrég elesett, és megsérült – ami így, nyolcvanéves korban azért nem nagy meglepetés.

A faluban a legvidámabb, legélénkebb kis manónak ismerték. Épp mézeskalácsot vett ki a sütőből, amikor saját bevallása szerint szorítást érzett a csípőjében, majd begörcsölt a fenéke bal oldala. Emiatt megpördült, elvesztette az egyensúlyát, és elesett. Mivel sajnos törékeny a vén bolond, és semmiféle zsírpárna nem védte a csípőjét... hát, eltörte.

Képzelheted, mi történt ezután. Egy idős embernek a törött csípő olyan, akár a halálos ítélet, legalábbis Cindy néni szerint.

Úgyhogy természetesen elszabadult a pokol.

A családi chatben megjelentek a sziréna-hangulatjelek.

Összehívtak egy sürgős családi megbeszélést.

És mire észbe kaptam, már apám szőrös orrlyukát bámultam a laptopomon, ahogy próbálta kitalálni, hogyan működik „ez a Zoom-cucc”.

Anya paradicsommadarakkal díszített szarongjában zokogott a cancúni osztott tulajdonú üdülőjük erkélyén.

Apa szalmakalapban és naptejes orral ült mellette, próbálta vigasztalni.

Taran szorgalmasan jegyzetelte a kérdéseit egy füzetbe. Csodálatos ápolónő.

Én eközben hátradőltem a hatalmas szingliszékemen melltartó nélkül, a Costcóból aznap vásárolt csokis mazsolát majszolva, és figyeltem az előttem kibontakozó jelenetet.

– Muszáj tennünk valamit, valakinek gondoskodnia kell róla! – nyöszörögte anya.

Cindy néni az egyetlen élő rokona.

Említettem, hogy Tarannak és nekem ő tulajdonképpen a nagynagynénink? De ezt túl bonyolult kimondani, úgyhogy szimplán Cindy néninek hívjuk.

De anyának ő nagyon fontos.

Ő a családunk apró anyai ágának matriarchája.

De hiába imádja őt anya, hiába ő tölti be az életében a gondoskodó szülő szerepét, a Horbach és a Lindon család épp akkor érkezett meg, és anya semmiképp sem hagyhatta el trópusi paradicsomát. Hiszen akkor lemaradna a kanasztabajnokságról! Apával már régóta gyakoroltak, és idén nyerni fognak!

Így történt, hogy engem vettek elő.

Hiszen hiába van munkám, hiába szerkesztek otthonról Love-mark-filmeket, nyilván bőven jut időm gondoskodni egy törött csípőjű idős néniről.

Ezt csak zárójelben mondom, egyébként tényleg jut rá időm, mert jelenleg nem szerkesztek semmit. Ilyenkor inkább filmeket

nézek, a Lovemark ünnepi filmjeinek ritmusát követve, de ezt nekik nem kell tudniuk.

Végül mégis engem, Storee Taylort neveztek ki, hogy gondoskodjak Cindy néniről.

Igazság szerint fogalmam sincs, hogyan kell gondoskodni egy törött csípőjű néniről, szóval nem ez volt a legjobb döntés a családom részéről.

– Végig ott fogsz ácsorogni, vagy segítesz végre hozni a táskákat?
– zökkent ki Taran a gondolataimból.

– Csak próbálok hozzászokni a ritka levegőhöz – válaszolom, és a mellkasomra szorítom a kezem. – Húha, nehéz lélegezni! Azt hiszem, hegyibetegségben szenvedek, nem nekem való ez a hely. Lehet, hogy el kéne szállítanunk Cindy nénit helikopterrel Kaliforniába.

Taran hozzám vágja a párnám, ami nélkül esélytelen a túlélésem.

– Semmi bajod! – vakkantja, és újra a ház felé veszi az irányt egy szatyor édességgel a kezében.

Igazából miattam álltunk meg útközben, hogy be tudjak vásárolni nasikból.

Taran soha nem volt túl tapintatos.

A bajszom alatt motyogva nekiindulok, és esküszöm, látom a lehetem, ahogy fellépek az ismerős viktoriánus ház teraszára. Régen minden karácsonykor eljöttünk ide, mielőtt anya és apa megvették a cancúni üdülőt, a Kebel Kúriát. Anya „kebelbarátja” is beszállt a vételbe, és szerintük vicces név. Jaj, szülők, ugye milyen viccesek?

Ahogy közeledek az ajtóhoz, már érzem is a meleg mézeskalács és a frissen vágott fenyő illatát. Ezt az illatot csak és kizárólag egy emberhez kötöm: Cindy nénihez.

Nem szívesen vallom be, de ez az igazság: hiába lennék szívesebben a gyerekkori egyszemélyes ágyamban a Barbie-takarómba

burkolózva, és mesélnék Alexandernek (a fikuszomnak) az idei téli Lovemark-filmekről, az illatok, a táj, a hó miatt kezdek egy kis – iciripiciri, olyan apró, hogy alig veszed észre – melegséget érezni belül.

Komolyan mondom, hogy csak iciripicirit, mert ez a falu és én...
Hát, van közös múltunk.

Sötét múltunk.

Zavarba ejtő múltunk.

Olyan múlt, hogy tíz évig felé se néztem miatta.

De még ez sem írja felül azt a kényelmes, meleg érzést, amivel Cindy néni háza tölt el az ünnepek alatt.

Épp a küszöböt lépem át, amikor Taran kiront a házból, rettentő céltudatosan. Olyan, mint egy igásló; ha egyszer elhatározza magát, addig nem áll le, amíg el nem végzi a feladatát.

– Ha ragaszkodsz hozzá, hogy tátott szájjal ácsorogj, legalább húzódj félre!

Összeütközik a vállunk, ahogy a kocsi felé igyekszik.

Azta!

– Nem is volt tátva a szám – motyogom, ahogy belépek az előszobába.

Ez az öreg, nyikorgó ház már azelőtt is Cindy néni otthona volt, hogy én egyáltalán megszülettem.

Ez a hely maga a karácsony. Fenyőfaágból készült füzér díszíti a lépcsőt, az ablakot fény sor világítja be. Az örökzöldszínekben tündöklő ajtókat művészi pontossággal elhelyezett bársonymasnik díszítik. A nappaliban lógó egyetlen fagyöngyág a tökéletesen díszített fára tereli az ember figyelmét. Tele van összeillő gömbökkel, szalagokkal, és a tetején aranyozott angyal díszleleg. A falakon kézzel készített zöld-piros falvédők lógnak, a kristály talpas pohár tele mentolos cukorral, ami azonnal elolvad a nyelveden, amint a szádba

veszed. A fa alatt szakszerűen becsomagolt, összeillő masnikkal és címkékkel büszkélkedő ajándékok tündökölnek. Ez a kép maradt meg gyerekkoromból a karácsonyról, amikor még hittem a csodákban, a varázslatban. Amikor még melegséggel töltött el az ünnep.

De ahogy a hiányzó lábtörlőt keresem, ahol levehetem a cipőmet, megakad a szemem az üres lépcsőkorláton és a csupasz ajtókon. Sehol nem látom a talpas poharat a cukrokkal.

Mi a franc?

– Komolyan, Storee, tudnál kicsit segíteni? – szólal meg Taran, és ledob a földre még egy szatyornyi kaját.

– Hol... hol vannak a díszek? – kérdezem.

– Mi van? – kérdez vissza, ahogy megtörlí a homlokát a kezével. Kizárt dolog, hogy izzad. Oké, Denverben lakik, de hát itt sarki időjárás van!

Körbemutatok az üres házon.

– Nincsenek kint a karácsonyi díszek.

Taran hátranéz a válla fölött, majd vissza rám.

– Ja.

– És... miért is?

– Hát, nem is tudom – válaszol csípősen. – Talán azért, mert Cindy néni eltörte a csípőjét, és a legutolsó dolog a listáján a ház feldíszítése, hogy te karácsonyiasan érezhesd magad, amikor besétálsz.

Jaj, elnézést, Miss Szarkazmus!

Megint elsiet mellettem vissza a bohóckocsihoz. Ki tudja, ezúttal mit húz elő belőle.

– Elég lett volna annyi is, hogy nem volt ideje! – kiáltok utána.

Hűha, nincs jókedvében.

A hónom alá csapom a párnám, leveszem a cipőmet, és bemegyek a nappaliba. Az üres, csupasz nappaliba.

Még soha nem láttam így ezt a helyet. A karácsonyfa helyén most egy rózsaszín viktoriánus szék áll, csodálatos állapotban ahhoz képest, hogy hány éves lehet. Nincs kihelyezve a *Happy Days*-karakterekből álló betlehem a kandallópárkányra, ahogy minden évben. Nincsenek kirakva a harisnyáink, nincsenek fahasábok a kandeló mellett, a zöld damasztfüggönyt nem díszíti vörösáfonya-füzér.

Minden olyan... csupasz.

Őszintén szólva, elég ijesztő.

Tudom, előbb azzal vicceltem, hogy egy törött csipő olyan, mint a halálbüntetés, de ez a kifejezetten sivár szoba inkább emlékeztet halottasházra, mint egy karácsonyi hangulattal teli, vidám helyre.

Egyébként nem tudtam, hogy Cindy néni el szokta rakni a díszeket. Lehet, én vagyok túl naiv, de végül is Kringletownban vagyunk (vagy Kringle-ben, a helyiek csak így hívják), az ország legkarácsonyasabb falvában. A főutcán elhelyezett hangszórókból egész évben karácsonyi zene szól. Bár a lámpaoszlopok díszítését minden hónapban cserélik, ragaszkodnak az ünnep klasszikus piros, zöld és aranyszíneihez. Sose veszik le a fényfüzéreket, sose fogynak ki a turistáknak felkínált forró csokiból, és lehetetlen úgy végigsétálni az utcán, hogy ne mondják el legalább ketten, hogy a Mikulás mindig figyel.

Úgyhogy elnézést, hogy azt gondoltam, a karácsonyi díszítés állandó része a lakosok otthonának.

Ezek szerint tévedtem.

Becsapódik a bejárati ajtó; Taran áll előtte, csipőre tett kézzel.

Felé fordulok.

– Mi ez a nagy csend? Hol van Cindy néni?

– Marthánál és Mae-nél.

– A Bawhovier ikreknel?

Ezzel Kringletown központi pletykaterjesztőire utalok. Ha szeretnél megtudni bármit a faluról – ismétlem, bármit –, Martha és Mae Bawhoviert kell megkérdezned.

Szó szerint lejegyzik a pletykákat, láttam már. A könyvespolcaikon díszelgő, bőrkötéses könyvnek álcázott kötetek igazából a falu pletykagyűjteménye. Egy nap, amikor meghalnak, Kringletown tuti archiválni fogja a könyveket a helyi könyvtárban, és kiderül mindenki legapróbb titka is, aki itt élte le ünnepi életét.

– Igen, ők vigyáztak Cindy nénire. Nem figyeltél a családi megbeszélésen? – kérdezi Taran.

– Eléggé elkalandoztam, miután arra kényszerítettetek, hogy nővérkét játsszak a belátható jövőben.

– Nagyon megy a hiszti.

– Mondja az, aki hazamehet a saját otthonába, amíg én kénytelen vagyok szivaccsal tisztogatni egy nénit, akit egész életemben csak garbóban és élére vasalt nadrágban láttam – válaszolom.

– Neked ez megtiszteltetés!

Meglepetésemben felszökik a szemöldököm. Előrehajolok, és suttogva kérdezem:

– Megtiszteltetés Cindy nénit meztelenül látni? Neked meg mi bajod?

Taran megfeszíti az állkapcsát.

– Megtiszteltetés gondját viselni egy családtagnak, aki rengeteg szép emléket idéz fel a gyerekkorodból. Ez az élet rendje, Storee. Ők gondoskodnak rólunk gyerekkorunkban, amikor még próbálunk eligazodni az életben, aztán megöregednek, és vissza kell fizetnünk az adósságot.

Annyira... annyira idegesítő, hogy igaza van.

– Ez nem azt jelenti, hogy megtiszteltetésnek kell éreznem, amiért meztelenül látom – válaszolom, és felszegem az állam.

Taran a fejét csóválja, majd előrébb tol egy nagy, fekete bőröndöt. Nem az enyém.

– Ez meg mi? – mutatok rá.

– A bőröndöm.

Szárba szökken a szívemben a remény.

– Mégis maradsz?

– Nem hiszem, hogy van más választásom – válaszolja. – Az volt a tervem, hogy megnézem, hogyan boldogulsz, de már az elmúlt pár perc alapján is magabiztosan állíthatom, hogy nem leszel képes egyedül gondoskodni Cindy néniről.

Izgalmamban összecsapom a két tenyerem.

– Szuper, akkor én indulok is! – Hüvelykujjammal a bejárati ajtó felé bökök a vállam fölött. – Mármost, kicsit fura, hogy egészen idáig elhoztál csak azért, hogy ezt elmondd, de időnként azért te is elég drámai vagy.

– Nem mész sehová, együtt csináljuk!

Elkezd felrángatni a fekete bőröndöt a lépcsőn.

– Elnézést, megismételnéd? – kérdezek vissza, és közben én is elindulok a lépcső felé. Végignézem, ahogy felcibálja a bőröndöt a fa lépcsőfokokon. Majdnem ugyanakkora, mint ő.

Amikor felér a lépcső tetejére, lebámul.

– Attól függően, hogy jóváhagyják-e a szabadságomat a kórházban, lehet, hogy időnként vissza kell mennem Denverbe dolgozni egy-két napot. Muszáj itt maradnod Cindy nénivel, de nem vagyok hajlandó egyedül hagyni veled. Semmi tapasztalatod nincs az ápolásban.

– Már ne is haragudj! – dobbantok. – De elfelejtetted, hogy felneveltem Alexandert! Csodálatos élete van! És továbbra is az lesz, mert Harriot, a szomszédom gondoskodik róla, amíg én itt vagyok.

– Ne hasonlítsd Cindy nénit egy fikuszhoz, Storee, semmi közös nincs bennük!

Dacosan összefonom a karom a mellemen.

– Mondja az, aki idén szülinapi ajándékot hozott Alexandernek.

– Megkértél, hogy vigyek tápoldatot, amikor átmentem hozzád. Erősen kételem, hogy ezt lehet szülinapi ajándéknak hívni.

– Szülinapja volt, és elhoztad neki. Én így látom.

Megint a szemét forgatja, és a vörös szoba felé löki a bőröndöt.

– Mégis mit csinálsz? – kérdezem, és felsietek a lépcsőn, már amennyire tudok sietni a fagyott lábammal.

– Valami hasznosat... veled ellentétben – válaszol.

Felérek a lépcső tetejére, még mindig magamhoz szorítom a párnám.

– A vörös szoba az enyém, ezt te is tudod.

Taran megáll az ajtóban. Százhetven centijével alig magasabb nálam, de egyenes hátával és rendíthetetlenségével majdnem kétméteresnek tűnik. Lebámul szeleburdi hűgára, azaz rám.

– A vörös szoba nagyobb.

– Nagyon jól tudom, ezért kapom mindig én. – Hüvelykujjammal hátramutatok a vállam fölé. – Tiéd lehet a rémálmok szobája.

– Nem, ezúttal nem – válaszol.

Óvatosan előrelépek egyet.

– Taran, te is tudod, hogy nem tudok abban a szobában aludni!

– Azóta felnőttél. Nem lesz semmi bajod.

– De igen! – válaszolom, pánikkal a hangomban. – Mindig... életre kelnek!

– Komolyan, Storee, szedd már össze magad, felnőtt vagy!

Belép a táskájával a kezében a vörös szobába, de megyek én is utána. Elönti a fülem és az arcom a forróság.

– Igen, felnőtt vagyok, ezért még jobban tudom, mi rejtőzik abban a szobában. Rémálmok... Ördögűzést kéne ott végezni ahhoz, hogy biztonságosnak érezzem.

Taran kinyitja a bőröndöt, és elkezd kipakolni a ruháit a fiókos szekrénybe. A vörös szoba kellemes, ismerős meghittséget áraszt vörös falaival, vörös szőnyegével, vörös függönyeivel és vörös ágyneműjével. Minden karácsonykor itt aludtunk Tarannal, én az ágyon, ő meg az ágy alól előhúzott pótágyon. Eredetileg Taran kapta a rémálmok szobáját, és nem is volt vele baja. Anya és apa aludtak a vörös szoba melletti vendégszobában, de aztán Cindy néni edzőteremmé alakította át. Ezután Taran velem aludt a vörös szobában, anya és apa pedig... a másikban.

– Oké, akkor a pótágyon alszom – ajánlom fel.

– Kizárt! – feleli Taran. – Most jó ideig nem találkozunk Guyjal, és megígértem neki, hogy... tartjuk a kapcsolatot.

Undorodva felhúzom az orrom.

Guy Taran pasija.

Nem tudok sokat róla, de annyit elmondhatok, hogy nem tetszik, ahogy Taran azt mondta, „tartjuk a kapcsolatot”. Mintha valami szexuális célzás lenne.

– Fúj! – mondom. – Kérlek, mondd, hogy nem Cindy néni házában fogtok rosszkodni!

– Nem a te dolgod, hogy mit csinálok a saját szobámban.

– Csináld a másokban! Biztos élvezni fogod a közönséget.

Szúrósan a szemembe néz.

– Te is tudod, hogy ebben a szobában jobb a wifi. Mivel szingli vagy, és nem elég megbízható ahhoz, hogy egyedül gondoskodj Cindy néniről, és nekem kell átrendeznem az egész életem, jogom van a kényelemhez annak érdekében, hogy túléljem a következő pár hetet!

– De mi van az én kényelemmel? – mutatok a mellkasomra. – Én nem számítok?

A párnámra bök az ujjával.

– Itt van a különleges párnád, szóval megvan a te kényelmed is.

Ezzel kilök a szobából, és rám csapja az ajtót.

– Jó bunkó vagy! – kiabálom, majd megfordulok, mint egy gyerek, akit megleckéztettek. Rábámulok a másik szoba ajtajára, de már a gondolatától is viszketni kezdek.

Talán... talán Cindy néni átrendezte, és az egykori pokolszoba most a nyugalom birodalma. Elképzelek egy fehér tölgyfa komódot, rajta illatozó párasítóval. Zsályaszínű ágyneműt a pihe-puha matracon és egy Hatch¹ ébresztőórát az éjjeliszekrényen, aminek békés fényei hangulatossá varázsolják az estét... és gyengéden keltenek fel minden reggel.

A remény hal meg utoljára.

Odalépek az ajtóhoz, elmormolok egy gyors imát, és csukott szemmel benyitok.

Kérlek, légy átrendezve!

Kérlek, légy átrendezve!

Óvatosan kinyitom az egyik szemem, és az összes remény összeomlik bennem. Josefina néz velem farkasszemem.

¹ Okos ébresztőóra, amely fény- és hangterápiát kombinálva segíti az elalvást és az ébredést.

És Felicity.

És Molly.

És Addy.

És Kirsten.

És az a szuka, Samantha.

Mindegyik babából több változat van, mind különböző jelene-tekbe állítva. Az *American Girl*-babák hat „királynője”, ahogy Cindy néni mondaná, eredeti ruhájában trónol tartójában a virágos baldachinos ágy felett. Gondosan elhelyezett hasonmásaik csodás bepillantást engednek a fényűző múltba, a régi szép napokba... és a nem olyan szép napokba.

Molly a sarokban ül egy hintaszékben, bársony karácsonyi ruhájában.

Felicityn a fehér ruhája van, amit a *Saves the Day*² című könyvben visel, és egy kosár frissen szedett virág pihen mellette.

Addy épp kutyusos bábjátékot ad elő.

Josefina is itt van a teknőseivel és a zongorájával, épp egy dalt játszik a többi lánynak.

És Samantha... Ó, Samantha, a tökéletes hajával, a skarlát masnijával és a hosszú szempillájával. Őt utálok a legjobban. Fehér, puha ágának dől, a vörös ládájában keresgél a ruhái között, mint a progresszív időszak igazi hercegnője. Persze elvileg árva, de a gazdag nagyanyjával él New York északi részén. Ehhez képest Addynek ki kellett választania, melyik napon legyen a születnapja, mert nem tudta, mikor született. Azért Samantha elég jól járt.

² A „Felicity Saves the Day” az *American Girl* történelmi ifjúsági könyvsorozat ötödik kötete, amelyet Valerie Tripp írt. A történet az 1770-es évek Amerikájában játszódik, és Felicity Merriman bátor, önálló gondolkodású lány kalandját követi, aki egy sérült barátja megmentésére vállalkozik a függetlenségi háború árnyékában. A könyv nem jelent meg hivatalos magyar fordításban.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

De elkalandoztam. A lényeg az, hogy ez egy kínzókamra.

Igazi horror itt aludni.

Az egész szoba tele van *American Girl*-babákkal, kiegészítőkkal, jelenetekkel... És mind engem bámul.

Könyörögnek, hogy megérintsem őket.

Hogy elfordítsam őket.

Hogy egy ártatlan gyerek újra beolajozza karjukat és lábukat játék közben. De ahelyett, hogy betöltenék szerepüket játék babaként, egy életre bekerültek ebbe a szobába kiállítási tárgyként. Olyan fényes jövő várt rájuk a gyártósoron! Erre egy olyan házba kerültek, ahol csak nézni szabad őket, de megérinteni nem.

Úgy bánnak velük, mint a falilámpákkal; csodálják a szépségüket, de soha nem használják őket. Ezek a babák tele vannak felgyülemlett energiával és mély depresszióval, és biztos vagyok benne, hogy éjjelente életre kelnek.

És nehogy azt mondd, hogy túl drámai vagyok, mert nem. Hajlandó vagyok megesküdni a bal orrlyukamra, hogy tizenegy éves koromban az egyikük rám kacsintott.

Rendesen kacsintott.

Egyet találhatsz, hogy melyikük volt az.

Annyira megijesztett, hogy torkom szakadtából sikítani kezdtem, lerohantam a lépcsőn, és elbotlottam a *Santa Claus is Comin' to Town!* feliratú lábtörlőben, ami az ajtó előtt szokott lenni. Elcsúsztam, beleütköztem a szemközti falba, és eltörtem a csuklóm.

Hideg, nedves éjszakákon még mindig belenyilall a fájdalom.

Úgyhogy igazán sajnálom, de nincs nagy kedvem egy olyan szobában aludni, ami miatt egyszer majdnem elvesztettem a csuklóm.

– Nem fogják kipakolni magukat a ruháid! – kiabál át Taran a szobájából a nyitott ajtón keresztül. – Rendbe kell raknunk a